

land skal jeg ikke komme ind paa. Ærede Medlemmer ville jo se med et halvt Øie, at hvad vi end her bestemme i den Henseende, kunne vi ikke hindre de Misbrug i England, som det ærede Medlem sigter til. Vi ere ikke her satte til at give Lov for engelske Forhold; men det er Noget, jeg iøvrigt ikke skal komme videre ind paa; thi det vilde være at gjenoptage hele den Debat, vi have havt derom. — Overfor den meget ærede Indenrigsminister vil jeg kun sige, at naar han glædede sig over, at Margarine herefter vil seile under sit eget Flag, og at naar man ikke kalder det Smør, ville Folk blive lede og kjede at det, og at han altsaa kunde faae sit Duffe opfyldt, at det kommer ud af Verden, er Ingen billigere end jeg til at gaa ind paa den Betragtning, at enhver Vare bør seile under sit eget Flag, og vi have jo villet medvirke til ved Affattelsen af denne Lov, saavidt muligt, at affære Forsøksninger og Bedragerier, saa at Folk kunne vide, hvad de faae; men jeg tror i Modsætning til den høitærede Minister, at ogsaa denne Vare vil kunne staa sig ved at seile under eget Flag. Jeg antager, at Angivelsen af Procentindholdet paa Margarinebeholderne vil være en Styrkelse for denne Vare, og jeg har aldrig ment, at der deri laa nogen Fare for Konkurrencen med vort eget Natursmør, naar vi blot sørge for, at Udskillelsen bliver gennemført. Jeg skal indskrænke mig hertil og anbefale Flertallets Indstilling.

Sprøg: Den ærede Ordfører tager fuldstændig feil, naar han tror, at jeg har rettet nogen Opfordring til Ministeren. Jeg har aldeles ingen Opfordring rettet til Ministeren, men jeg har udtalt et Haab om, at han allerede ved de Undersøgelser, han nu vil have anstillet, maa komme til det Resultat, som jeg kalder det bedste. Selvfølgelig har den ærede Ordfører paa sin og Meningsfællers Begne Ret til at nære det Haab, at det Mødsatte maa blive Tilfældet. Derfra er der et langt Spring til Noget, man kan kalde en Opfordring. Dernæst har den ærede Ordfører gaaet Uret i den Udtalelse, at der i dette Forslag skulde lige nogenjohmhelst Udtalelse af Rigsdagens Mening i den ene eller den anden Retning. Det er ikke saa. Resultatet af Forhandlingerne om et Udsørselsforbud er ganske simpelt det, som den høitærede Minister udræffende udtalte, at det Hele er lagt paa ham. Andet er der ikke sket, men at Nogen skulde have opgivet sin Opfattelse af dette Spørgsmaals Betydning, at nogen Del af Rigsdagen eller af noget af Thingene skulde have opgivet sin Opfattelse deraf, tilbage-

viser jeg som noget aldeles Urimeligt. Selvfølgelig have den ærede Ordfører og hans Meningsfæller den samme Opfattelse, som de hele Tiden have havt, og vi Andre hævde sandelig med samme Styrke den Opfattelse, vi have gjort gjældende under alle disse Forhandlinger, og det er ikke et Dieblit faldet os ind at modificere eller opgive vor Opfattelse af et Udsørselsforbuds Nødvendighed. Den nære vi i dette Dieblit lige saa fuldt som paa noget andet Tidspunkt, men vi have ikke kunnet sætte vor Mening igjennem, lige saa lidt som de Herrer have kunnet sætte deres Mening igjennem, og deraf har Følgen været, at Udvalget som Helhed har lagt Sagen i Ministerens Haand, men hvad der kommer ud deraf, veed den ærede Ordfører lige saa lidt, som jeg veed det. Altsaa det er Stillingen, at Rigsdagen har ikke udtalt sig hverken imod eller for Udsørselsforbudet, men overladt det til den høitærede Indenrigsminister at handle efter sit Skjøn og udstede Forbud, saafremt han finder det nødvendigt. Dette er den korrekte Opfattelse, og nogen anden Opfattelse kan jeg ikke erkjende for rigtig. Naar jeg har talt om Tillidsforhold, er det selvfølgelig ikke noget politisk Tillidsforhold, og det fremgaar saa meget mere klart af de Udtryk, som jeg brugte, og som være meget nøie overveiede. Jeg sagde nemlig, at Mindretallet nærer ikke paa dette Punkt en saadan Tillid til Ministeren, at vi ønske Sagen lagt i hans Haand; vi vilde hellere have et Udsørselsforbud, netop fordi den høitærede Ministers Stilling til Udsørselsforbudet kan være tvivlsom. Deri ligger altsaa ikke Andet end en almindelig saglig Bemærkning om Ministerens Stilling til Udsørselsforbudet. Selvfølgelig nærer jeg heller ikke Tvivl om, at den meget ærede Minister som en alvorlig og samvittighedsfuld Mand vil tage disse Forhold under nøieste Overveielse; men efter den Opfattelse, jeg har af dette Forholds Betydning, gjentager jeg, at jeg haaber og kan ikke tvivle paa, som jeg opfatter denne Sag, at Resultatet maa blive, at det bliver nødvendigt, at vi skride til at yde vort Smør den Beskyttelse i England, som jeg anser for høist nødvendig. Det er mit Haab, at dette bliver Resultatet; men selvfølgelig nogen saa bestemt Tillid til, at det bliver Resultatet, kan jeg ikke have, lige saa lidt som den ærede Ordfører kan have nogen Tillid eller Fortrosthing til, at det Mødsatte bliver Resultatet.

Ordføreren (Bojsen): Om det ærede Medlem har brugt Udtrykket „opfordre“, erindrer jeg ikke; men at alle Medlem-